

Χωρίς τίτλο... Αλλά με ήθος και αξιοπρέπεια!

Η κρίση στο συνδικαλιστικό κίνημα δεν είναι κάτι το καινούργιο. Έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια... Αμφισβητήθηκε και αμφισβητείται... Από τους πολλούς... Από τους σιωπηλούς, από τους παραμελημένους, από τους μη βολεμένους... Από αυτούς που σαν είδαν ότι κάποιος τους θεωρούν κατσίκια και πρόβατα, που μπορούν να τους μπαινοβγάζουν στις κομματοπαραταξιακές τους μάντρες, τους γύρισαν την πλάτη... Από αυτούς που σταμάτησαν να κοσμούν τα ψηφοδέλτια, σταμάτησαν να παριστάνουν τις γλάστρες στις Γενικές Συνελεύσεις, κλείστηκαν στη σιωπή τους και περίμεναν...

Ο καιρός περνούσε και η σιωπηλή δύναμη όλο και γινόταν μαζικότερη, όλο και πλήθαινε, όλο και δυνάμωνε... Δεν είχε σημαίες, δεν είχε χρώματα, δεν είχε βαρύγδουπους λόγους να πει, δεν είχε διακηρύξεις να δημοσιεύσει. Είχε όμως μια αλληλεγγύη να επιδείξει... Μια απέραντη αλληλεγγύη... Την αλληλεγγύη των ανωνύμων! Των απλών, των ταπεινών, των σιωπηλών... Στο σχολείο ήταν δημιουργικοί και ας μην ακουγόταν, στην οικογένεια το ίδιο, μα και στην κοινωνία ήταν δίπλα της... Στα καθημερινά, στα δύσκολα... Είχαν να καταθέσουν ψυχή, αξία, τιμιότητα, αξιοπρέπεια...

Και η ώρα να εκφραστεί αυτή η σιωπηλή ανθρώπινη «μάζα» ήρθε... Ξεκίνησε δειλά – δειλά, με όση δύναμη ψυχής της είχε απομείνει, έχοντας απέναντί της τους Κύκλωπες και τους Λαιστρυγόνες... Δεν απευθυνόταν στους βολεμένους του συστήματος... Αυτοί τι ανάγκη είχαν; Καλά κρατούσαν... Καλά πορευόταν... Απευθύνθηκε στους πολλούς... Τους επώνυμους μα ανώνυμους, στους εργαζόμενους μα συνάμα και ανέργους, τους παλιούς μα και ζωντανούς, στους νέους μα και πρόωρα γερασμένους, στους σιωπηλούς, μα και έχοντες ψυχή! Χωρίς ιδεολογικές διακηρύξεις και ξύλινους λόγους... Μετέτρεψε τη σιωπή σε λόγο και την έκανε αρχή... Πήρε την αλληλεγγύη και την έκανε σημαία... Έκανε σύνθημα την **Ε**νότητα... Έβαλε σε **Κ**ίνηση τις ιδέες... Γιατί οι τύχες της εκπαίδευσης θα πρέπει να διαφεντεύονται από μάχιμους **Ε**κπαιδευτικούς...

Δεν υποσχέθηκε λύσεις... δεν υποσχέθηκε βολέματα... δεν υποσχέθηκε θέσεις...

Υποσχέθηκε να βγάλει στο φως τις αγωνίες... να δώσει βήμα στη σιωπή να εκφραστεί, να δώσει αέρα στη βάση να αναπνεύσει! Δε βολεύεται ούτε με λιγότερο ήλιο, ούτε με λιγότερο ουρανό...

Υποσχέθηκε να δώσει ζωή στον ευλογημένο χώρο της εκπαίδευσης. Στο μόνο χώρο που μπορεί να αλλάξει πραγματικά την τύχη αυτού του τόπου! Χωρίς σηματοφόρους και λάβαρα... Με ήθος και αξίες... Με απέραντη αξιοπρέπεια και τιμιότητα στο βλέμμα και στην καρδιά... Με στήριξη και αλληλεγγύη προς όλους... Γιατί «δικοί μας» είναι ΟΛΟΙ...

Δεν θα πάψουμε ποτέ να ονειρευόμαστε... Δεν θα πάψουμε ποτέ να ελπίζουμε... Η μικρή φωτιά που ανάψαμε εδώ στην Κρήτη, ανάβει καθημερινά εστίες παντού... Σε όλη την Ελλάδα... Δεν μας πειράζει που μας λένε ρομαντικούς... Είμαστε ρομαντικοί! Πιστεύουμε σ' αυτό που κάνουμε, γιατί το κάνουμε καταθέτοντας την ψυχή μας, δίνοντας ζωή στα όνειρά μας!

Οι επικριτές της Κίνησης μας έχουν περγαμηνές... έχουν διπλώματα... έχουν «αγώνες»! Αγνοούν όμως πολλά... Αγνοούν τον άνθρωπο, το συνάδελφο, τον εκπαιδευτικό που δεν είναι «δικός τους»...

Μετρούμε την αγωνία μας και την κάνουμε αγώνα!

Μετρούμε τους χτύπους της καρδιάς μας και τους δίνουμε ρυθμό...

Μετρούμε τα όνειρά μας και τους βάζουμε χρώμα...

Βρίσκουμε σιγά – σιγά το βηματισμό μας. Χωρίς πάτρωνες και προστάτες...

Είμαστε οι πολλοί...

Είμαστε η δύναμη...

Είμαστε το γόνιμο έδαφος που μπορεί να ανθίζουν τα λουλούδια, ακόμα και σε δύσκολους καιρούς...

Έλα μαζί μας...

Όλοι μαζί ΜΠΟΡΟΥΜΕ...

Ζαχαρίας Καφαλάκης

Αιρετός ΑΠΨΣΠΕ Κρήτης

Υποψήφιος αντιπρόσωπος για τη ΔΟΕ

Σύλλογος «Δομ. Θεοτοκόπουλος»

ΕΝΩΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε.

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

ΕΝΟΤΗΤΑ - ΑΥΤΟΝΑΣ - ΑΝΑΤΡΟΠΗ